

Sygn. akt I C 487/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 marca 2016 r. w G. sprawy z powództwa M. P. (1) przeciwko Gminie M. G.

o ustalenie

postanawia

oddalić zawarty w pozwie wniosek o udzielenie zabezpieczenia.

UZASADNIENIE

W pozwie o ustalenie prawa do lokalu socjalnego powódka wniosła o udzielenie zabezpieczenia poprzez wstrzymanie wykonania zapadłego w dniu 11 września 2009 r. wyroku eksmisyjnego.

Sąd zważył, co następuje:

W dniu 11 września 2009 r. przeciwko M. P. zapadł wyrok eksmisyjny (zaoczny). W punkcie II. tego wyroku orzeczono, że M. P. nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się 14 października 2009 r. W maju 2015 r. opatrzone przedmiotowy wyrok klauzulą wykonalności (w zakresie punktu I. i III.).

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa rozstrzygnięcie w przedmiocie prawa do lokalu socjalnego może nastąpić wyłącznie w postępowaniu rozpoznawczym: w procesie eksmisyjnym (art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego) lub w procesie o ustalenie opartym na treści art. 35 tej ustawy.

Pozew złożony w niniejszej sprawie nie spełnia żadnego z tych dwóch kryteriów. Po pierwsze, o braku prawa pozwanej do lokalu socjalnego już prawomocnie orzeczono w wyroku zaocznym z dnia 11 września 2009 r. Po drugie, niniejszy proces o ustalenie nie mieści się w ramach przesłanek przewidzianych w art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów [...]. Przepis ten dotyczy żądania ustalenia prawa do lokalu socjalnego w przypadkach wydania przed wejściem w życie tej ustawy (10 lipca 2001 r.) orzeczeń eksmisyjnych (choćby nieprawomocnych), które nie zostały wykonane do daty wejścia w życie tej ustawy.

Jak słusznie wskazuje m.in. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 września 2013 r. (sygn. IV Ca 1597/12): „zakres zastosowania art. 35 ustawy o ochronie praw lokatorów [...] wyznacza treść jego ust. 1, przytoczonego powyżej. W tym zatem kontekście należy interpretować przepis art. 35 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów [...], jako dotyczący wyłącznie przypadków, w których w toku postępowania egzekucyjnego orzeczenia sądowego, określonego w art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów [...], okaże się, że obowiązkiem opróżnienia lokalu jest objęta osoba, o której mowa w art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów [...]. Ujęty w art. 35 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów [...] stan faktyczny nie odpowiada okolicznościom niniejszej sprawy, co wyklucza stosowanie art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów [...].”

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zgłoszone w pozwie roszczenie nie zostało uprawdopodobnione. Innymi słowy, na obecnym etapie brak jakichkolwiek podstaw do uznania, że roszczenie zgłoszone w pozwie może zostać ocenione jako nadające się do uwzględnienia.

Mając powyższe na uwadze wniosek oddalono na mocy art. 730¹ § 1 k.p.c. a contrario.